

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 28 juli 2008 in zaak nr. 08/4982 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 januari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 juli 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

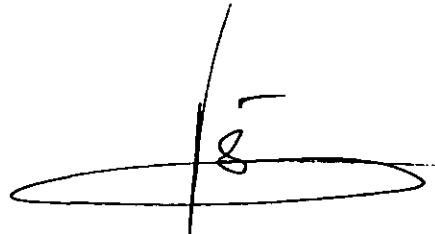
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 november 2008

210.

Verzonden: 24 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 08/4982 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0301.17.8024,
eiser,
gemachtigde: mr. B.A. Palm, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M.P. Gaal-de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 30 oktober 2006 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingediend. Op 16 november 2007 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 17 december 2007 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 15 januari 2008, verzonden op 17 januari 2008, heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 11 februari 2008 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 13 maart 2008. Op 4 april 2008 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 22 mei 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiser komt -kort samengevat- op het volgende neer. Eiser heeft opnieuw asiel gevraagd in Nederland. Hij handhaaft datgene wat hij in de eerdere asielprocedure naar voren heeft gebracht, maar wijst er vooral op dat hij inmiddels in Nederland is bekeerd tot het christelijke geloof. Op 3 september 2006 is eiser gedoopt. Hij vreest bij terugkeer in Iran voor vervolging of een behandeling die in strijd is met het bepaalde in artikel 3 van het

Zaaknummer: Awb 08/4982 BEPTDN/BE

blad 2

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat naar zijn opvatting eiser niet kan worden gezien als een 'refugé sur place' als bedoeld in hoofdstuk C2/2.6 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Eiser is immers bekeerd tot het christendom na zijn vertrek uit Iran, terwijl niet is gebleken dat sprake is van een voortzetting van activiteiten die eiser al in het land van herkomst heeft ontplooid, zodat eiser niet aan het 'continuïteitsvereiste' voldoet. Ook heeft er tijdens eisers verblijf buiten zijn land geen zodanige wijziging van omstandigheden in eisers land van herkomst plaatsgevonden dat hij hierdoor bij terugkeer zou hebben te vrezen voor vervolging.

Voorts komt eiser - hoewel zijn bekering door verweerder aannemelijk wordt geacht - niet in aanmerking voor verblijf op grond van het beleid dat is vastgelegd in WBV 2007/15 en eveneens is opgenomen in hoofdstuk C24/12 Vc 2000.

Verweerder heeft de aanvraag ook afgewezen omdat eiser een gevaar voor de openbare orde is. Verweerder heeft in dit kader in het voornemen, dat in het bestreden besluit als hernaald en ingelast dient te worden beschouwd, vermeld dat hij voornemens is eiser ongewenst te verklaren.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat hij - gelet op de door hem naar voren gebrachte feiten - wel degelijk heeft te vrezen voor vervolging dan wel een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.

3. Overwegingen

De rechtbank stelt vast dat het in de onderhavige procedure de beoordeling betreft van eisers herhaalde aanvraag. De eerste asielaanvraag dateert van 17 januari 2005. Deze aanvraag is onherroepelijk afgewezen met het besluit van verweerder van 24 januari 2005, waartegen door eiser geen rechtsmiddel is ingesteld.

Op grond van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De rechtbank dient te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten. Het maakt daarbij geen verschil of verweerder deze aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat buiten de aanwending van op grond van de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweeden male aan de rechter kan worden voorgelegd. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45 en ABRS 11 augustus 2004, AB 2004/406).

Als nieuw feit heeft eiser aangevoerd dat hij in Nederland is bekeerd tot christen en hij heeft een doopbewijs gedateerd 3 september 2006 overgelegd om dit feit te staven. Ook verweerder acht aannemelijk dat eiser is bekeerd tot het christendom. De rechtbank stelt dan ook vast dat dit feit tussen partijen niet in geschil is. Er is derhalve sprake van een nieuw feit als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een

Zaaknummer: Awb 08/4982 BEPTDN/BE

blad 3

verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchteling aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras, godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Iran niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiser, gezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

In paragraaf C24/12 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), zoals gewijzigd bij WBV 2007/15, Stc. 2007, 143 is over het asielbeleid ten aanzien van Iran – voor zover hier van belang – het volgende opgenomen:

Ten aanzien van asielzoekers uit Iran geldt geen besluit- of vertrekmoratorium, het besluitmoratorium dat gold voor (geboren, bekeerde en bekerende) christenen uit Iran is met ingang van 19 mei 2007 komen te vervallen. (...) Uit het ambtsbericht komt naar voren dat geboren christenen in Iran in staat zijn zonder problemen hun godsdienst uit te oefenen. Discriminatie op religieuze gronden komt echter voor. Voor erkende religieuze minderheden (zoals het christendom) is het uiterst moeilijk om in geval van discriminatie op religieuze gronden een beroep te doen op de overheid. Indien een Iraanse moslim is bekeerd tot het christendom, kan hij te maken krijgen met dreigbrieven of dreigtelefoonjes of met problemen met (lokale) overheden. Ook is bekend dat bekeerlingen moeilijkheden hebben ondervonden om rechtsbescherming of beroepsmogelijkheden te zoeken. Wanneer deze personen reeds om andere redenen dan de geloofsovertuiging in de negatieve belangstelling staan, kan de bekering voor de autoriteiten als een verzwarende factor meewegen. Uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat bekeringsactiviteiten verboden zijn in Iran. Repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden als er sprake is van actieve bekering van moslims. Bij de individuele beoordeling van asielaanvragen wordt uitgegaan van de notie dat Iraanse christen asielzoekers behoren tot een groep die bijzondere aandacht vraagt. Door van dit gegeven uit te gaan, worden minder eisen gesteld

Zaaknummer: Awb 08/4982 BEPTDN/BE

blad 4

ten aanzien van de aannemelijkheid van het individuele asielaanvraag. Dit betekent dat wanneer een vreemdeling en Iran vanwege zijn geloof problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten of van medeburgers en deze met geringe indicaties geloofwaardig kan maken, het aannemelijk wordt geacht dat sprake is van negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst. In dat geval komt hij, behoudens contra-indicaties, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 in aanmerking voor een verblijfsvergunning asielaanvraag. Ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom is C2/2.6 Vc 2000 van toepassing. Voor hen geldt voorts dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 in aanmerking kunnen komen voor verlening van een verblijfsvergunning asielaanvraag voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de gronden van het beroep blijkt dat namens eiser onder meer is aangevoerd dat hij vreest voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag vanwege zijn bekering tot het christendom. Hij verwijst daarbij naar een wetsvoorstel dat in Iran is ingediend om de doodstraf bij afvalligheid wettelijk te regelen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op dit punt terecht het standpunt ingenomen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, omdat de bekering van eiser heeft plaatsgevonden na het vertrek van eiser uit Iran en er in zijn geval dus geen sprake is van een voortzetting van het gedrag dat in Iran al aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden. Ook is in eisers geval niet gebleken dat tijdens zijn verblijf in het buitenland de omstandigheden in zijn land dusdanig zijn gewijzigd dat hij alleen al om die reden bij terugkeer in Iran zou hebben te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Eiser heeft tevens een beroep gedaan op het bepaalde in paragraaf C2/2.7 Vc 2000 waaruit blijkt dat van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag sprake is, indien de beperkingen op het recht een godsdienst te belijden dusdanig streng zijn, dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Namens eiser is in dit kader aangevoerd dat eiser een richting van het christelijk geloof zou aanhangen welke met zich meebrengt dat hij mensen actief tracht te bekeren, hetgeen hij dan ook in Iran zou moeten doen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat voor dit standpunt geen steun is te vinden in de door eiser afgelegde verklaringen en evenmin in zijn gedrag. Terecht heeft verweerder aangevoerd dat eiser in Nederland nimmer iemand tot zijn religie heeft bekeerd en dat niet valt in te zien dat hij daartoe in Iran wel zou moeten (kunnen) overgaan.

Verweerder is derhalve naar het oordeel van de rechtbank terecht tot de conclusie gekomen dat eiser geen vluchteling is en dat hij om die reden niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Eiser heeft verder aangegeven dat hij vreest voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM bij gedwongen uitzetting naar Iran. Ook in dit kader wijst hij op het wetsvoorstel dat is voorgelegd aan het Iraanse parlement om de doodstraf bij afvalligheid wettelijk te regelen. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem bij gedwongen terugkeer een behandeling wacht als bedoeld in artikel 3 EVRM. Hij heeft er daarbij op gewezen dat eiser in zijn land van herkomst nimmer problemen heeft ondervonden vanwege zijn geloof, etnische afkomst, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Eiser heeft in zijn eerdere asielaanvraagprocedure verklaard nimmer gearresteerd of gedetineerd zijn geweest in zijn land. Ook heeft verweerder er op gewezen dat eiser inmiddels al meer dan vijftien jaar geleden uit zijn land is vertrokken. Verder heeft

Zaaknummer: Awb 08/4982 BEPTDN/BE

blad 5

verweerder gesteld dat uit het hiervoor reeds weergegeven asielbeleid ten aanzien van Iran volgt dat Iraanse asielzoekers die in Nederland zijn bekeerd eerst in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, wanneer zij aannemelijk maken dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging. Een nieuwe geloofsovertuiging vormt op zichzelf onvoldoende reden om in aanmerking te komen voor verblijf op deze grond.

Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst al problemen heeft ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging. Gelet op het in eisers geval van toepassing zijnde beleid en de informatie op grond waarvan dit beleid is vastgesteld, en op de informatie uit het laatste ambtsbericht over de situatie van christenen in Iran, is de rechtbank van oordeel dat het enkele feit dat eiser zich in Nederland heeft bekeerd tot het christendom onvoldoende is om aan te nemen dat eiser bij terugkeer in Iran een behandeling wacht als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Niet is gebleken van zodanig klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlangd kan worden dat eiser terugkeert naar het land van herkomst.

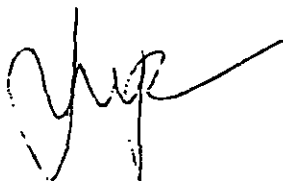
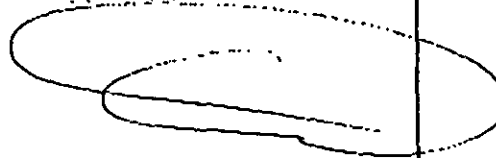
Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.F. Claessens en in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer als griffier in het openbaar uitgesproken op

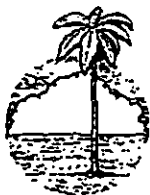

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 28 JUL 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

ADVOCATENKANTOOR PALM

Brigittenstraat 17
3512 KJ Utrecht
T: 030 234 11 50
F: 030 234 11 53

mr B.A. Palm
mr S. Coenen
mr G. Ocaik
mw. A. Lewa (chef de bureau)

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

25 AUG 2008

ZAAKNR. 2008 06545

AAN: ✓/1

BEHANDELD: DD

PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT (ASIEL)

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

PER FAX: 070 - 365 13 80

Ten behoeve van de vreemdeling

Naam:	
Geboortedatum:	
Nationaliteit:	Iraanse
Geslacht:	m
Woon- of verblijfplaats:	p/a advocaat

te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde aan de Brigittenstraat 17 (3512 KJ) Utrecht.

Gegevens van de door bovengenoemde vreemdeling tot het indienen van dit hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigde

Naam gemachtigde:	mr S. Coenen
Kantoor:	Advocatenkantoor Palm
Adres:	Brigittenstraat 17
Postcode:	3512 KJ
Plaats:	Utrecht
Telefoon:	030 234 11 50
Fax:	030 234 11 53
Dossiernummer:	0610.03

Omschrijving uitspraak

Instantie:	Vreemdelingenkamer rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo
Registratienummers:	AWB 08 / 4982
Datum uitspraak:	28/07/08
Datum verzending afschrift:	idem

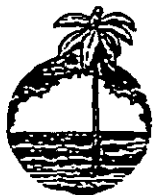
Advocatenkantoor Palm B.V. is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Utrecht (nr 30205111).

Alle opdrachten worden aangenomen en uitgevoerd onder algemene voorwaarden, gepubliceerd bij de Kamer van Koophandel, welke u op verzoek worden toegezonden.

Advocatenkantoor Palm B.V. is aangesloten bij de Geschillencommissie Advocatuur.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.

Stichting Derdengelden ABN AMRO rekeningnr 43.82.30.213

ADVOCATENKANTOOR PALM

GRIEVEN:

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak waarvan hoger beroep en voert daartoe het volgende aan.

Ten onrechte concludeert de rechtbank dat verweerder juist geoordeeld heeft door te stellen dat appellant niet in aanmerking zou dienen te komen voor een verblijfsvergunning asiel. Appellant kan niet begrijpen dat de rechtbank verweerder volgt in haar redenering dat appellante niet beperkt zou worden in haar bestaansmogelijkheden vanwege discriminatoire behandeling. Appellante heeft gemotiveerd aangetoond dat dit wel het geval is. De rechtbank motiveert haar oordeel dat verweerder gevolgd kan worden in haar redenering niet voldoende en handelt derhalve in strijd met 3:46 AWB.

Immers, in haar uitspraak gaat de rechtbank voorbij aan de beperkingen die de Iraanse samenleving kent op het gebied van het actief bekeren van moslims vormen volgens uw dienst onvoldoende grond om aan te nemen dat zijn leven bij terugkeer ernstig zal worden belemmerd.

De rechtbank gaat voorbij aan het door appellant aangehaalde uit het meest recente ambtsbericht (pagina 24 en 25):

“Op 23 december 2007 heeft de president een wetsontwerp tot wijziging van het wetboek van strafrecht aan het parlement ter goedkeuring voorgelegd, waarin terdoodveroordeling voor afvalligheid en godslastering mogelijk wordt. Het wetboek van strafrecht heeft extraterritoriale werking. Hierdoor kan een Iraniër, eenmaal teruggekeerd in Iran, veroordeeld worden voor een delict dat hij in het buitenland heeft gepleegd.”

De rechtbank beslist gezien bovenstaande ten onrechte dat het beroep ongegrond zou zijn en dat derhalve geen proceskostenveroordeling wordt toegekend.

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Utrecht, 25/08/08

Gemachtigde

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the word 'Gemachtigde'. The signature is somewhat abstract and loops around the text.

Bijlage: de uitspraak waarvan hoger beroep